

„AZ EMBER TERMÉSZETÉNÉL FOGVA JÓ”

Ki ne emlékezne vissza szívesen élete első tanévnyitójára, a rakott szoknyácskára, fonott copfokra, vagy az aprócska csokornyakkendőre és élére vasalt nadrágra, az első néhány napra a kényelmetlen iskolapadban. És a tanító néniére, aki második otthonunkban második anyukánk volt. Aki ha kellett, megdicsért, ha kellett, leszidott – bár akkor még nem mindig tudtuk a választ a miértekre, felnőtt fejjel beláthatjuk: nélkülük nem ment volna, és bizony ezután sem fog menni senkinek az elindulás azon az úton, amit úgy hívnak Élet. Nem ment volna Veress Jánosné Zsófiika nélkül sem, akiben nyugdíjasként ha a tevékenység nem is, de az érdeklődés továbbra is fennmarad.

- A sors ajándéka volt, hogy most egy csoportot végigvihettem elsőtől negyedikig. Féltem, hogy idő

fejjel hogy fogok boldogulni, de fantasztikus érzés volt. 1971-ben, amikor tanítói pályámat kezdtem, Nagy Mihálynéval együtt nagyon bensőséges környezetbe kerültünk. Mint mindenki, mi is szorongással kezdünk, és mint kezdő pedagógusnak, szükségünk volt egy gyámolító anyára: nagyon sokat köszönhetek Papp Zoltánné Lenke néninek, aki sajnos ma már nincs közöttünk – kezdi a visszaemlékezést Zsófiika néni.

– Amikor idekerültem, harmadikosokat kaptam, és azonnal szakfelügyelővel kezdtem. Amennyire féltem, olyan sok pozitívumot és önbizalmat kaptam tőle.

- Miben voltak mások a gyerekek húsz-harminc évvel ezelőtt, mint a mai kicsik?

- Azok a gyerekek is elevenek, csintalanok voltak, akkor a felnőttek körülményei voltak mások. Akkor még tisztelték a pedagógust, és a gyerektől otthon is sokat követeltek. A szülők társak voltak a tanárokkal, és hittek benne, hogy a pedagógus jót akar. Minden gyerekhez van egy kulcs. A pedagógus feladata, hogy megtalálja az utat, ami alapján a gyerek megnyílik. A gyereket biztatni kell, és nem szabad sietni, a tanrend előírásai szerint rohanni. Ha valami szépre rácsodálkoznak, meg kell állni – az így „elvesztegetettnek” tűnő idő később megtérül. A látszólag értelmetlen, de a lelkükre, fantáziájukra ható játékokra, rácsodálkozásokra legalább olyan szükség van, mint egy matematikai példára.

- Van olyan osztály, vagy tanítvány, akire nagyon szívesen emlékszik vissza?

- Mindig az a legkedvesebb, amelyikben éppen vagyok, akiket tanítok, tőlük a legnehezebb elválni. Aztán jön egy újabb osztály, és kezdődik minden előlről. Vannak olyan régi tanítványaim, akik kérték, hogy az ő gyerekeit és én tanítsam, ez által lettem én részben családtag. És ha kamaszkorban esetleg látszólag el is felejtik, hogy tanító nénihez kötötte őket valami, és köszönés nélkül mennek el mellettem, később előjönnek a kedves emlékek, például amikor éppen a saját gyerekeket hozzák iskolába.

- Mivel tölti a szabadidejét a pedagógus – már ha van olyan, hogy szabadidő?

- A következő időszakban, ha már a tanítási tevékenységet nem is folytatom, de továbbra is figyelemmel kísérem az iskola életét. Kollégáimmal ma is baráti kapcsolatban vagyunk. Az esetleges nehézségekben átsegít, hogy az életem más területe is gyökeresen megváltozott, és az ezzel járó feladatok lekötik energiáimat és gondolataimat. Bár fáj a búcsú, de a 10-40 éves korosztály közötti volt tanítványok minden egyes találkozáskor emlékeztetnek

rá, hogy része vagyok az életüknek. Ezzel is igazolva érzem, hogy itt kellett lennem, ezt kellett tennem.

- Útravalóul milyen tanácsokat, útmutatásokat adna Zsófiika néni azok számára, akik most kezdik a pályájukat?

- A pedagógus és a nevelés szerepe egyre nagyobb kellene, hogy legyen, hogy a gyerek biztonságban érezze magát, hogy egészséges önbizalma legyen. Nagyon fontos, hogy rengeteg pozitív visszajelzést kapjanak. A gyerekekhez mindig őszintén kell közeledni, hiszen sokkal értékesebbek annál, mint ahogyan azt a felnőtt gondolná róluk. Legyen ez tanács a jövő pedagógusai számára, hogy ők is úgy tudjanak majd nyugdíjba menni, hogy nem csalódtak a vállalásukban. A számítógép, az Internet, de még a legjobb könyv sem pótolhatja a pedagógust!

Tóth Anikó